

Az Általános Orvostudományi Kar emeritus professzorai:

Dr. Galuska László az orvosegyetemet Szegeden végezte el. Itt került kapcsolatba már diákkörösként az izotópdiagnosztikával. 1972-ben, a Szegedi Orvostudományi Egyetem I. sz. Belgyógyászati klinikáján kezdett dolgozni, ahol az osztályos munka mellett részt vett a Csernai László által alapított első izotópdiagnosztikai tanszék rutinmunkájában is. 1978-ban belgyógyászatból, 1980-ban izotópdiagnosztikából tett szakvizsgát. Még abban az évben osztályvezető főorvosnak hívták az újonnan épült kecskeméti megyei kórházba, az önálló izotópdiagnosztikai osztály megszervezésére. 1995-ben a debreceni egyetemről kapott meghívást, ahol akkor a kelet-európai régió első PET kamerája kezdte el működését az ATOMKI-ban. Négy év múlva az újonnan alakult nukleáris medicina tanszék vezetőjének nevezték ki. Ezt a funkciót 16 évig, 2011-ben történt nyugdíjba vonulásáig látta el. Tudományos aktivitása a betegellátásba kapcsolható klinikai nukleáris medicina területén zajlott, főleg a pulmonologia, kapilláris keringésdinamika, endokrin orbitopathia, gyulladások kimutatása témakörökben. 1991-ben védte meg kandidátusi disszertációját, 2014 óta az MTA doktora. Munkásságát több állami kitüntetéssel ismerték el.

Dr. Gergely Pál iskoláit és egyetemi tanulmányait Debrecenben végezte, a KLTE TTK vegyész szakán szerzett diplomát. Végzés után a Debreceni Orvostudományi Egyetem Orvosi Vegytani Intézetébe került, amelynek 1987-2012 között egyetemi tanárként igazgatója volt. 1997-1999 között a DOTE Általános Orvostudományi Kar dékánja, 2000-2010 között a Debreceni Egyetem Orvos- és Egészségtudományi Centrumának tudományos elnökhelyettese volt, jelenleg az Orvostudományi Doktori Tanács elnöke. Több hazai és nemzetközi tudományos társaság elnökségének tagja. Számos tudományos elismerés mellett 1999-ben Szent-Györgyi Albert-díjat, 2004-ben Ipolyi Arnold-díjat és 2008-ban Széchenyi-díjat kapott. 2004 óta tagja a Magyar Tudományos Akadémiának, jelenleg a Debreceni Akadémiai Bizottság elnöke. Pályakezdeése óta a reverzibilis fehérje foszforiláció és defoszforiláció szerepét vizsgálja különböző sejtfolyamatokban. Számos könyvfejezet, illetve összefoglaló munka, valamint közel 180 nemzetközi folyóiratban megjelent közlemény szerzője. Két egyetemi tankönyv írására és szerkesztésére is megbízást kapott. Az ország négy orvosegyetemén és több természettudományi karon használt egyetemi tankönyvek felölelik a kémiai és biokémiai alapok megszerzéséhez szükséges ismereteket. Az "Általános és bioszervetlen kémia" tankönyv hét (átdolgozott) kiadásban jelent meg. A "Szerves és bioorganikus kémia" tankönyvének öt (átdolgozott) kiadása mellet a tankönyv angolul is rendelkezésre áll a hallgatóknak.

A Bölcsészettudományi Kar emeritus professzora:

Dr. Gesztelyi Tamás a Debreceni Egyetem Bölcsészettudományi Kar Történelmi Intézetének nemzetközileg elismert professzora, jelentős hatású tudósa. Egyetemi tanulmányait 1962–1967 között a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemen folytatta, ahol latin-történelem szakos tanári diplomát szerzett. Pályafutása a KLTE Klasszika-filológiai Tanszékéhez kapcsolódott: 1967-től előbb az intézet könyvtárosa, majd gyakornoka, végül 1969-től tanársegédje lett. 1975-től adjunktusi, 1983-tól docensi beosztásban oktatott. 1998-ban habilitált, majd 2004–2008 között tanszékvezető volt, 2009-ben pedig egyetemi tanár lett. Több éven át volt a Nyelvészeti Doktori Iskola Klasszika-filológiai alprogramjának vezetője, sikeres PhD hallgatók témavezetője, jelenleg is hat hallgató munkáját irányítja. Rendszeresen előad nemzetközi tudományos konferenciákon, s számos esetben kapott meghívást külföldi egyetemi előadásokra. Tudományos közleményeinek száma: 128, ebből könyv: 6;

tankönyv 7. Független hivatkozásainak száma: 433. Gesztelyi Tamás professzor nyugdíjba vonulása óta továbbra is folyamatosan részt vesz a tanszék és intézet munkájában.

A Természettudományi és Technológiai Kar emeritus professzora és tanácsadója:

Dr. Lóki József 1975-ben szerezte meg egyetemi doktori, majd 1996-ban kandidátusi fokozatát. 2004-ben védte meg MTA doktori dolgozatát és ugyanebben az évben habilitált. Kutatási témaköre a szélerózió kutatása, melynek során az országban egyedülálló szélcsatorna kísérleteket végzett. Kutatási előzményei révén vehet részt a most készülő Magyarország Nemzeti Atlaszának széleróziós fejezetében. Kutatási módszertanának fontos eleme volt a térinformatika, amelyet nemcsak a kutatásban, hanem az oktatásban is meghonosított. Előbb 1993-ban megalakult a GIS Központ, majd 2003-tól a Természetföldrajzi Tanszék nevébe is bekerült a térinformatika: Természetföldrajzi és Geoinformatikai Tanszékké vált, amelynek 2005 és 2011 között, 65 éves koráig, a tanszékvezetője volt. Kutatói és oktatói tevékenysége elismeréseként számos díjat kapott: 1979-ben és 1987-ben Minisztériumi Dicséretben részesült; 2003-ban a Magyar Köztársaság Ezüst Érdemkeresztjét; 2011-ben a Magyar Földrajzi Társaság legrangosabb kitüntetését, a Lóczy Lajos emlékérmét kapta meg.

Dr. Kőkényesi Sándor az Ungvári Egyetemen 1969-ben fizikus oklevelet, 1972-ben PhD fokozatot majd 1990-ben Moszkvában kandidátusi fokozatot szerzett. 1997-től a Debreceni Egyetem kutatója. 1999-ben szerezte meg az MTA Doktora címet és azóta a TTK Fizikai Intézetének tudományos tanácsadója. A debreceni villamosmérnök képzés elindításának és működtetésének egyik meghatározó szereplője, az intézetben új kutatási területek meghonosítója. Az anyagtudomány, szilárdtest-fizika, félvezetők és dielektrikumok fizikája, optoelektronika, nanotechnológia területén elért nemzetközileg is elismert eredményei több, mint 190 közleményben jelentek meg, amelyekre 1500 feletti független hivatkozás érkezett. Magas szintű tudományos és oktatói tevékenysége mellett jelentős szerepet vállalt a tudományos közéletben is. Oktatói, tudományos és tudományszervezői tevékenységét nagyfokú elhivatottság, megfontoltság és mély felelősségtudat jellemzi.

A Zeneművészeti Kar emeritus professzora:

Matuz István fuvolaművész, a Zeneművészeti Kar egyetemi professzora 1975 óta vesz részt a jogelőd intézmények és a Kar fuvolaoktatásában. Korábban a Fafúvós Tanszék vezetőjeként tevékenykedett. Tanulmányai idején számos nemzetközi verseny eredményes résztvevője volt. A hetvenes évektől elejétől kezdve külföldön dolgozott (a brüsszeli Conservatoire Supérieur tanársegédje majd a liège-i Opéra de Wallonie szólófuvolása). Számos külföldi városban tanított: Párizsban, Brüsszelben, Liègeben, Gentben, Amszterdamban, Szalonikiben, Sao Paulóban, Madridban, Münchenben, Frankfurtban, Londonban és Helsinkiben valamint az Aveirói Egyetemen Portugáliában. Fuvolajátékát rádió- és lemezfelvételek őrzik, koncerttevékenysége Amerikától Japánig és Európa legtöbb országában ismert és elismert. A fuvolajáték technikáját megújító tevékenysége híres, valamint a kortárs zene iránti elkötelezettsége kiemelkedő. Munkássága elismeréseként megkapta többek között a Liszt Ferenc-díjat, a Lajtha László-érmet, az Érdemes művész díjat, a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjét, a Kiváló művész díjat és a Kossuth-díjat.